1996/27 - **A történelmi tényeket nem lehet vallási felfogásokkal, egyházi ideológiák követésének fanatizmusával, vagy dogmákkal megcáfolni.** Ezért kérem azokat az olvasókat, akik állításaimat cáfolni akarják, hogy elébb tanácskozzanak valamelyik bibliai enciklopédiával. Azt tudom ajánlani, amit én is használok: The Interpreter's Dictionary of the Bible (Abingdon Press, N. Y. 1962.).
Badiny Jós Ferenc
Ebben ilyesféle érdekességek találhatók:
„Pontosan nem tudjuk, hogy Jézus hol és mikor született." (Q. 977. oldalon)
A Bibliában lévő „Péter két közönséges levelének" szerzője nem Péter apostol. (P.768.old.)
Mária és József nem vehettek részt Jézus születésekor Betlehemben az összeíráson, mert a Lukács által említett „összeírás" Kr. e. 4-ben volt, Flavius Josephus szerint pedig Kr. e. 6-7-ben. (Q. 976. old)
Ezek a történelmi tények azért ütköznek az evangéliumi írásokkal, mert az evangélisták egyike sem hallotta Jézust, és adataikat hallomásból szedték össze. (A legkorábbi evangélium Márkusé, Kr. u. 65.)
Egyik bírálóm kétségbe vonta a parthus birodalom Sippar nevű mágusközpontjában talált ékiratos agyagtáblának a létezését, amelyen Jézus születési ideje van rögzítve – jó 200 évvel a születés előtt. Közlöm az USA-ban, magyar nyelven, ez év húsvétjára megjelent, Betlehemi Herceg – a Parthus Jézus című könyvemből azt a részt, ahol bemutatom ezt a táblát, mint Jézus születési bizonyítványát.
Amikor Nagy Konstantin Bizáncba tette székhelyét, és saját magát „keresztény püspöknek kinevezte, a kereszténységnek még nem volt meg a mai egységes vallástana. Mást tanított a római püspök, mást az alexandriai, és a római birodalom határát át nem lépő apostolok (Jézus tanítványai) által hirdetett Jézus-hit csak Keleten, azaz csak ázsiai területen élt, ott alapított ott alapított egyházakat. Ilyen körülmények között, a római birodalom területén még Konstantin idejében is fennmaradt a régi, római vallás istenkarának emléke, és éppen ez ösztönözte Nagy Konstantint arra, hogy birodalmának tervszerű kereszténysítése helyett egyszerűen államvallássá tegye azt a kereszténységet, amit saját maga, mint püspök, elrendelt. Ez a törvényesítés, vagyis a kereszténység államvallássá tétele, a Kr. u. 320-324 közötti időben történt. Természetesen Jézus igéje képezte a tartalmát, de különböző magyarázatok szerint. Nem célunk az, hogy részletekbe bocsátkozzunk. Csupán azt az egyet akarjuk itt kiemelni, hogy a kereszténységnek államvallássá történt hivatalosítása mellett ebben az időben még mindig létezett a régi Róma egyik istene, akit a nép tisztelt és napját megünnepelte. És ennek az Istennek, akit a rómaiak „Legyőzhetetlen Istennek" neveztek, az ünnepnapja a téli napforduló volt, amikor megszűnik a sötétség és a Nap „új életre kél".
Aztán harmincnégy év után, vagyis Kr. u. 358-ban, a bizánci központú kereszténység ennek a régi, római „Legyőzhetetlen Istennek" ünnepét a názáreti Jézus, a Világ Világosságának születésnapjául törvényesíti. Tehát a Gurusuny-Karácsony kozmikus tüneményét a Kr. u. 358. év óta Ünnepeljük Jézusunk születésnapjaként. A kíváncsi kutatóban felmerült az a kérdés, hogy Kr. u. 358 előtt milyen dátumot tartottak számon Jézus születésének idejeként? Ugyanis ahhoz kétség nem férhet, hogy ha a jézusi ige volt a vallás alapja, akkor az „Ige Forrását", a Mestert is ismerték és tisztelték, így születésének napját is biztosan tudták. Tudniuk kellett, hiszen a „betlehemi csillag" égi tüneménye jelezte az Isten Fiának – sok ezer év előtt már

megjövendölt, és ezt a várakozást, mint hagyományt, írásban rögzített – földre érkezését és embertestet öltését. Vissza kell hát mennünk ennek a „betlehemi csillagnak" az idejébe, vagyis Jézus születésének esztendejébe.
Amikor a „betlehemi csillag" felragyogott az égen. két hatalmas birodalom nézett farkasszemet egymással már csaknem három évszázad óta: a rómaiaké és a parthusoké. A római birodalmat minden történelmi atlasz közli, de a parthus birodalom 500 éves fennállását és létezését igyekszik elhallgatni a nyugati történelemszemlélet. Talán azért, mert Róma kétszer is megkísérelte leigázni Parthiát, de a parthus birodalom hadserege mind a kétszer tönkreverte a római légiókat.
Először Kr. e. 53-ban Carrhae-nál maga Crassus is ott maradt a csatatéren; és másodszor Kr. e. 39-ben Joppánál Kleopátra kedvese, Marcus Antonius volt a legyőzött és szintén a csatatéren maradt római cézár. Csak e két lecke után hagyták örökségül egymásnak Róma cézárjai azt a tanácsot: „Ne lépd át az Eufrátesz medrét sehol, mert iszonyú ellenség tör rád onnan"'.
A parthusok átvették és jól megőrizték a régi káld-sumér-babiloni kultúrát. Régi, lerombolt városaikat felépítették és egyik kultúrközpontjuk Babilon volt, ahonnan igen sok ékiratos agyagtábla maradt ránk a parthus birodalom idejéből, tehát a Jézus születését megelőző három évszázadból. Ezek között nagyon sok agyagtáblán asztronómiai feljegyzések, adatok találhatók. Az asztronomikus adatokat tartalmazó táblák óriási száma következtében munkacsoportok alakultak az ékírást ismerő szakértők között, és ma már mondhatjuk azt, hogy a rendszeres munka eredményeképpen ismerjük ezeknek a tábláknak a tartalmát.
A Kr. e.-i utolsó „három" évszázad anyaga van feldolgozva, amelyből 256 év a parthus birodalom idejére esik, ahol a parthus mágusok folytatták a régi káld-sumér-babiloni csillagászatot, és módszereit még tökéletesítették is. Előre kiszámították az égi tünemények idejét, és azokat a táblákra felírták. Mint majd látni fogjuk, a betlehemi csillag megjelenése is legalább két évszázad előtti számításban van pontosan tudatva és felírva. Tudományukat igazolta az előre jelzett időben való pontos égi történés.
A betlehemi csillag a Szaturnusz, Jupiter és Nibiru fényeiből keletkezett. Mielőtt ennek részletes ismertetésére rátérnék, bemutatom a parthus csillagászoknak e két planétára vonatkoztatott számításainak egyik módszerét. A szakkönyvek babiloni kalendáriumoknak nevezik ezeket az ékiratos feljegyzéseket. Babilon is a parthus birodalom városa volt ebben az időben, és a hozzá tartozó – Sipparnak nevezett – városrészben volt az az évezredes asztronómiai intézet, amit még a káld-sumérok alapítottak. Onnan valók az említett ék-iratok, melyek arról tanúskodnak, hogy a parthus mágusok nemcsak pontosan tudták a planéták keringési idejét (másodpercnyi pontossággal), hanem az égi tünemények jövőbeni bekövetkezését is előre kiszámították; úgynevezett nagy periódusokkal dolgoztak.
A Jupiter nagy periódusa 427 év volt, mely a Jupiternek 36-szori Nap körüli keringésének ideje. A Szaturnusz nagy periódusa 9 Nap körüli keringéssel 265 év. Ezt azonban érdekesen tökéletesítették, azért, hogy összehangolják a Jupiter periódusával. Tehát a Szaturnusz nagy periódusát még jobban felnagyították. Rájöttek arra, hogy a Szaturnusz 20 Nap körüli keringésének az ideje 589 év. Ehhez hozzáadták az előbbi nagy periódus idejét, a 265 évet. Vagyis 589+265=854 évet ad, ami megfelel két jupiteri nagy periódusnak, vagyis 2x427= 854. De ehhez a szaturnuszi óriás periódushoz szinkronizálták a többi planétát is. Így például a Mars bolygó 151 Nap körüli keringésének ideje 284 év, az ékiratok szerint. Háromszor 284 = 852, vagyis itt is megkaptuk a szaturnuszi „óriás periódus" idejét (két év különbséggel). A két év különbséget – amint az ékiratos kalendáriumok mondják: „a szinódikus és a sziderikus keringési

idő különbsége adja". Tehát az ő asztronomikus módszerük a mi naprendszerünkben 854 éves nagy periódussal dolgozott.
Térjünk vissza a betlehemi csillaghoz. Bemutatom itt azt a parthus birodalom Babilonjából származó ékiratos táblát, amelyen – két évszázaddal Jézus születése előtt – már pontosan meg van állapítva a Jézus születése évében esedékes csillagállás. (A tábla megtalálható a British Museum Inv. Nr. 35429. jelzéssel.) Az itt közölt és kézzel írt másolatot Pinches készítette és Sachs könyvében Nr. 1195. szám alatt található.) A tábla ennek az évnek (ami a mi kalendáriumunk szerint Kr. e. tehát Jézus születésének gondolt 0. (zéró) évünk előtti 7. esztendő) az első 8 hónapjának csillagkalendáriumát képezi, ahol az utolsó 3 sor – rövidített – csillagászati szakrövidítésekkel az együttállás utolsó fázisának kezdetét rögzíti a következő szöveggel:
„1. Arah'sama (a mi számításunk szerint 21. október): Jupiter és Szaturnusz a Halak jegyében, Vénusz a Skorpióban, Merkúr a Mérlegben, Mars a Nyilasban. – 5. Vénusz esti lenyugvása a Skorpióban. – 6. Mars belép a Bak jelébe. – 13. Vénusz hajnalcsillag a Skorpióban. – 14. Telihold. – 15. Merkúr belép a Skorpióba. – 18. Pleiades kozmikus lenyugvása.
– 20. Jupiter nyugati mozdulatlansága a Halakban. – 21. Szaturnusz ugyancsak a Halakban nyugati mozdulatlanságban. – 28. A Hold Napkörzetbe lép."
Itt a legfontosabb a Jupiter és a Szaturnusz „együttállási mozdulatlansága".
Mai elektronikus teleszkópokkal dolgozva ilyen égi fenomén észrevétele és lefényképezése nem probléma. Azonban a parthus mágusoknak az a pontossága, amellyel ezt a Jupiter-Szaturnusz együttállási és az esti, nyugati mozdulatlanságának ritka és különleges csodáját észrevették, kiszámították és leírták, azért bámulatos, mert a kalendáriumuk szerint a két megnevezett planéta „mozdulatlansági pontja" között csak „három perc" hosszúsági ívkülönbség van, ami szabad szemmel nem látható.
Ez az együttállás a Kr. e. hetedik év május 28-tól, november 12-ig tartott.
Nagyon fontos tudnunk azt, hogy a parthus birodalom „mágusai", akik ezeket a csillagászati feljegyzésekkel teleírt táblákat ránk hagyták, hogyan iktatták be vallásszemléletükbe a planétákat. Ugyanis Jézus születése előtt Parthiában a mágus vallás dominált, ahol a babiloni Marduk volt az Isten-kar Hatalmasa, de ezt a semita nevet a parthusok nem nagyon használták, hanem Marduk helyett Bál (Bél) néven tisztelték, és az ő csillaga volt a minden jóságot, örömöt és boldogságot hozó Jupiter. Ezeket a régi ékiratokat a mai szakemberek rendszerint a sémi-akkád nyelv szerint olvassák. Így például azt a két ékjelet, amellyel a Jupiter írva van „kakkabu pisu"-nak mondják, ami „fehéren ragyogó csillag"-ot jelent. Nagyon érdekes bizonyítékot találtam azonban arra vonatkozólag, hogy a bizánci tudósok nem a sémi-akkád nyelvet használták az ékiratok olvasásánál, hanem a káld-sumér hangzás szerint jegyezték le görögül. Kugler könyvében (Ergänzungsband 318. o.) találtam meg azt a nagyszerű adatot, mely szerint:
„Hesychios, bizánci lexikongrafus a Jupiter planéta két ékjelét nem a sémi nyelven, hanem a régi sumer kultúrnyelven olvassa és írja le így: Mul-Babbar."
A káld-sumér Mul-Babbar pedig a Fény Fiának – Enlilnek – a csillaga, aki a sumer mitológia és teremtéstörténet szerint a Szent Fokossal választotta el az Eget a Földtől, és ő az egyetlen isten elsőszülöttje, akivel együtt jelent meg a fény. Tehát már azt is tudjuk, hogy a Kr. e.-i utolsó három évszázadban neve a semitásodási folyamat után Bél, Bál lett.
Kutassunk most a Szaturnusz után. Az asztronómiai ékiratokon Mul-Sag-Us ék-jelekkel van írva, amit a sémi nyelven „kakkabu kaimanu" néven ismernek, és így ment át az összes semita nyelvbe. A káld-sumér mitológiában igen hatalmas erőt tulajdonítottak a földre jövő

sugárzásának és „éjszakai nap" volt egyik neve, de amikor a Halak csillagképében volt, akkor Mul-Ug-Ga nevet kapott, melynek jelentése a „halál csillaga". Ezt a héber hiedelemben Izrael csillagaként tisztelték.
Most aztán nem kell sok asztrológiai ismeret ahhoz, hogy a laikus olvasó is felismerje a Jupiter-Szaturnusz együttállási folyamatból következtethető jövendölést, vagyis azt, hogy: a jóság, boldogság, öröm, fényesen fehérlő csillagát a Halak jelében kíséri a „halál csillaga", mely Izrael vezércsillaga.
Hát ezért keltek útra a három királyok Parthiából, hogy az ő tudásuk szerint megállapított jövendölést betöltsék. A szaktudósok így értékelték ki a mágusok ékirata-inak jelentését:
„A mágus-hit Istenének csillaga megjelenik Keleten – esti formában, – Izrael csillaga mellett, hogy azzal együtt a megjelenéstől a lenyugvásig uralkodjanak az égen, és hosszú ideig együtt maradnak. Ez annak az égi jele, hogy egy Isten-erővel megáldott Hatalmas érkezik a földre, akit a halálcsillag (ezúttal Izrael csillaga) erejéből származó veszély kísér születésének pillanatától kezdve."
Ez a tudat indította a mágusokat Betlehembe, és azért tértek hazájukba – mint a héber költő mondja: „kerülő úton", hogy a kisdedet megóvják, és magukkal vigyék.
Itt semmiképpen sem szabad elfogadni azt az újszövetségi írást, mely szerint a „napkeleti bölcsek Izrael királyát jöttek köszönteni", hiszen Jézus nem volt sem zsidó, sem Izrael királya.
A szakirodalom az egyházi iratokban és a kalendáriumok szerinti feljegyzésekben keresi Jézus születésének idejét, de ezekből igen nehéz kibogozni a helyes dátumot. Ugyanis a rómaiak részben Róma alapításától, de inkább az egyes cézárok uralkodási évei szerint hagytak számunkra feljegyzéseket. Egyiptomban más volt az alexandriai és más a shotis kalendárium. A hellenisztikus irány is az alexandriai kalendáriummal dolgozott. Viszont Jézus nem Egyiptomban, hanem Palesztinában, a galileai Betlehemben született. Itt pedig a jeruzsálemi héber kalendárium adatai voltak a mérvadók. Clemens és Eusebius is írnak Jézus születésével kapcsolatban, de homályosan. A zsidóknál megmaradt az, hogy „az ötödik hónap – Nisan – közepén" született Jézus. Ez az Oroszlán csillagkép jele szerinti 3. dekanátus, vagyis augusztus 11-től kezdődő idő.
A Kr. u. 358. év előtt tehát a názáretinek nevezett Jézus Urunk születésnapjaként augusztus 11-ét tisztelték, mely keddi nap volt. Ez a nap volt Jézus király napja.
Az „Isten Fia" születésekor azonban egyéb égi csodák is történtek. Így az ékiratos parthus-babiloni kalendáriumok is feljegyzik, hogy amikor a Nap az Oroszlán jegyének harmadik dekanátusában ragyog, a Vénusz a Szűz csillagkép legfényesebb csillagával, a Béta Virginisszel áll együtt, amit a régi káld-sumér csillagászat Eru idejének ismert fel, mert ekkor észlelték azt, hogy a termékenység legnagyobb erejét fejti ki Földünkön.
Ezt az együttállást jelképezi az esztergomi Árpád-oroszlán combján látható rozetta, mely így Jézus Király születésnapjára is emlékeztet. Véletlennek talán nem nevezhető ez a szimbolizmus.